

UZASADNIENIE

Oskarżeni M. Z. (1) (poprzednio B.) i P. Z. pracowali dorywczo przy sprzątanii biura w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K.. Pewnego dnia w maju 2015 roku podczas sprzątanii biura oskarżeni weszli w posiadanie pieczętek tej firmy.

Oskarżeni P. Z. i M. Z. (1) (poprzednio B.) zaproponowali swojemu znajomemu oskarżonemu T. G. aby ten wziął pożyczkę w firmie (...). W tym celu oskarżona M. Z. (1) wypisała na dane oskarżonego T. G. umowę o pracę oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K.. W dniu 12 czerwca 2015 roku oskarżony T. G. zawarł w C. z przedstawicielem firmy (...) S.A. w W. umowę pożyczki numer (...), przedkładając temu przedstawicielowi stwierdzające nieprawdę, podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu wypisane przez oskarżoną M. Z. (1), z którego wynikało, że oskarżony ma pracować na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego z miesięcznym wynagrodzeniem 1860 złotych netto. Po zawarciu umowy pożyczki T. G. otrzymał od przedstawiciela firmy (...) kwotę 500 złotych, z czego 150 złotych przekazał on oskarżonym M. Z. (1) i P. Z.. Oskarżony T. G. w czasie zawierania w/w umowy był bezrobotny, nie posiadał środków na jej spłatę.

W dniu 29 lipca 2015 roku oskarżony T. G. wpłacił przedstawicielowi pokrzywdzonego kwotę 63 zł, tytułem częściowej spłaty pożyczki.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. Z. (1) (poprzednio B.) k. 99-100, 826, 1146, wyjaśnienia oskarżonego P. Z. k. 115-117, 488-489, 818-819, 830, 1145, częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. G. k. 250-251, 1186, zeznania świadka M. P. k. 8-9, zeznania świadka G. S. k. 44-45, 1146-1147, umowa k. 59-60, zaświadczenie k. 60, 335, 151, raport k. 66, pokwitowanie k. 253.

Następnie oskarżeni P. Z. i M. Z. (1) (poprzednio B.) zaproponowali oskarżonemu M. W. aby ten wziął pożyczkę w firmie (...). M. Z. (1) przekazała M. W. stwierdzające nieprawdę, podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K.. W dniu 14 czerwca 2015 roku w C. oskarżony M. W. zawarł z przedstawicielem (...) S.A. w W. umowę pożyczki numer (...), przedkładając temu przedstawicielowi stwierdzające nieprawdę, podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu wypisane przez oskarżoną M. Z. (1). Po zawarciu umowy pożyczki M. W. otrzymał od przedstawiciela firmy (...) kwotę 500 złotych, z czego 150 złotych przekazał on oskarżonym M. Z. (1) i P. Z.. Oskarżony M. W. w czasie zawierania w/w umowy był bezrobotny, nie posiadał środków na jej spłatę. Oskarżony nie podjął spłaty pożyczki, powodując straty w kwocie 500 zł na szkodę (...) S.A. z/s w W..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. Z. (1) (poprzednio B.) k. 99-100, 826, 1146, wyjaśnienia oskarżonego P. Z. k. 115-117, 488-489, 818-819, 830, 1145, częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. W. k. 107-108, 887-888, 1146, zeznania świadka M. J. k. 48-51, umowa k. 54-58, raport k. 65.

Oskarżony M. Z. (2) chciał wziąć kredyt aby kupić motor, ponieważ nigdzie nie pracował i nie osiągał dochodów, skontaktował się ze swoim bratem oskarżonym P. Z. aby ten doradził mu jak to załatwić. W dniu 13 lipca 2015 roku oskarżony M. Z. (2) złożył w R. w biurze pośrednictwa kredytowego wniosek o udzielenie kredytu w kwocie 5.000 złotych, przedstawiając podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K. dostarczone mu przez P. Z., z którego wynikało, że jest on zatrudniony na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego z wynagrodzeniem 2000 złotych netto miesięcznie. Wniosek ten został przesłany przedstawicielowi (...) Bank S.A. we W.. Następnie w dniu 16 lipca 2015 roku oskarżeni M. Z. (2) i P. Z. stawili się w placówce (...) Banku S.A. we W., mieszczącej się K. przy ulicy (...), gdzie pracownicy banku przeprowadzili weryfikację danych podanych we wniosku kredytowym. Z uwagi na stwierdzenie, że dane wskazane we wniosku są niezgodne ze stanem faktycznym, pracownicy banku zawiadomili Policję o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania oskarżonych P. Z. i M. Z. (2).

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. Z. k. 115-117, 488-489, 818-819, 830, 1145, wyjaśnienia oskarżonego M. Z. (2) k. 482-483, zeznania świadka Ł. Z. k. 379-380, zeznania świadka A. K. (1) k. 389-390, zeznania świadka M. C. k. 460-461,

1147, zeznania świadka D. P. k. 463-465, 1185, zeznania świadka E. L. k. 1147, wniosek kredytowy i zaświadczenie k. 471-473, protokół zatrzymania osoby k. 367, 371.

W dniu 30 listopada 2002 roku oskarżony P. Z. zawarł w autoryzowanym punkcie sprzedaży (...) sp. z o.o. w W. – obecnie (...) S.A. z/s w W. mieszczącym się w R. przy ulicy (...), umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...). W ramach zawartej umowy oskarżony otrzymał telefon marki N. (...) w promocyjnej cenie 59,78 złotych, którego wartość rynkowa wynosiła 1.706,78 złotych. Oskarżony nie wywiązał się z zawartej umowy i nie uiścił należności za korzystanie z usług telekomunikacyjnych w kwocie 714,15 złotych. Aktywacja została zawieszona 20 lutego 2003 r. Łącznie swoim zachowaniem oskarżony spowodował straty w kwocie 2.361,15 złotych na szkodę (...) S.A. z/s w W.. Wierzytelność wynikająca z tej umowy została następnie sprzedana firmie (...) sp. z o.o. z/s w K..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. Z. k. 115-117, 488-489, 818-819, 830, 1145, zeznania świadka W. S. k. 644-645, pismo pokrzywdzonego k. 312-313, umowa k. 314-317, 621-624.

W dniu 28 sierpnia 2011 roku oskarżony P. Z. zamówił za pośrednictwem sklepu internetowego (...) sp. z o.o. w W. telefon i usługi telekomunikacyjne. W dniu 1 września 2011 roku oskarżony podpisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...) i zakup telefonu w miejscu swojego ówczesnego zamieszkania w R.. Oskarżony nie uiścił należności wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 157,45 złotych i umowa ta została rozwiązana 29 listopada 2011 roku. Oskarżonemu wystawiono notę karną za zerwanie umowy przed terminem z winy klienta w kwocie 691,35 złotych, odpowiadającej wartości telefonu wydanego oskarżonemu w promocyjnej cenie. Łącznie swoim zachowaniem oskarżony spowodował straty w kwocie 848,80 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. w W.. Wierzytelność wynikająca z tej umowy została następnie sprzedana firmie (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s w K..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. Z. k. 115-117, 488-489, 818-819, 830, 1145, zeznania świadka W. B. k. 649-651, pismo pokrzywdzonego k. 301-302, umowa k. 303-305.

W dniu 26 lipca 2011 roku oskarżony P. Z. zamówił za pośrednictwem autoryzowanego partnera (...) sp. z o.o. w W. telefon i usługi telekomunikacyjne. W dniu 29 lipca 2011 roku oskarżony podpisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...) i zakup telefonu w miejscu swojego ówczesnego zamieszkania w R.. Oskarżony nie uiścił należności wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 401,71 złotych i umowa ta została rozwiązana 30 października 2011 roku. Oskarżonemu wystawiono notę karną za zerwanie umowy przed terminem z winy klienta w kwocie 658,67 złotych, odpowiadającej wartości telefonu wydanego oskarżonemu w promocyjnej cenie. Łącznie swoim zachowaniem oskarżony spowodował straty w kwocie 1060,38 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. w W.. Wierzytelność wynikająca z tej umowy została następnie sprzedana firmie (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s w K..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. Z. k. 115-117, 488-489, 818-819, 830, 1145, zeznania świadka W. B. k. 649-651, pismo pokrzywdzonego k. 301-302, umowa k. 306-308.

W dniu 12 listopada 2008 roku oskarżony P. Z. zamówił za pośrednictwem sklepu internetowego sieci O. usługi telekomunikacyjne. W dniu 18 listopada 2008 roku oskarżony podpisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...) w miejscu swojego ówczesnego zamieszkania w R.. Oskarżony nie uiścił należności wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 180 złotych i umowa ta została rozwiązana 25 stycznia 2009 roku. Łącznie swoim zachowaniem oskarżony spowodował straty w kwocie 180 złotych na szkodę (...) S.A. w W.. Wierzytelność wynikająca z tej umowy została następnie sprzedana firmie (...) S.A. z/s we W..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. Z. k. 115-117, 488-489, 818-819, 830, 1145, częściowo zeznania świadka M. M. (1) k. 663-665, 1185-1186, pismo pokrzywdzonego k. 508, umowa k. 687.

W dniu 21 grudnia 2007 roku, w Z., oskarżony P. Z. podpisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i zakup telefonu numer (...). (...). W ramach tej umowy oskarżony otrzymał telefon komórkowy marki N. (...) w

cenie promocyjnej 1 złoty, zaś wartość rynkowa tego telefonu wynosiła 649 złotych. Oskarżony nie uiścił należności wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 596,93 złotych i umowa ta została rozwiązana 2 kwietnia 2008 roku. Łącznie swoim zachowaniem oskarżony spowodował straty w kwocie 1244,93 złotych na szkodę (...) S.A. w W.. Wierzytelność wynikająca z tej umowy została następnie sprzedana firmie (...) S.A. w Z..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. Z. k. 115-117, 488-489, 818-819, 830, 1145, częściowo zeznania świadka M. M. (1) k. 663-665, 1185-1186, pismo pokrzywdzonego k. 508, umowa k. 674-686.

W maju 2015 roku oskarżona M. Z. (1) (poprzednio B.) uzyskała w nieustalonych okolicznościach dowód osobisty wystawiony na dane osobowe I. C.. Na początku czerwca 2015 roku oskarżona M. Z. (1) postanowiła wyludzić pożyczkę z firmy (...) przy użyciu tego dowodu osobistego. W tym celu oskarżona wypisała na dane I. C. umowę o pracę w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K., następnie poprosiła swoich znajomych o udostępnienie jej na pół dnia swojego mieszkania położonego w C. przy ulicy (...), nie mówiąc im w jakim celu. W tym mieszkaniu 06 czerwca 2015 r. oskarżona spotkała się z przedstawicielem firmy (...) S.A. z/s w W. i okazując mu stwierdzającą nieprawdę umowę o pracę oraz dowód osobisty na dane I. C. zawarła umowę pożyczki numer (...) na kwotę 700 złotych, podpisując się na umowie imieniem i nazwiskiem I. C.. Oskarżona nie podjęła spłaty pożyczki, powodując stratę w kwocie 700 złotych na szkodę (...) S.A. z/s w W..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. Z. (1) (poprzednio B.) k. 99-100, 826, 1146, zeznania świadka I. B. (poprzednio C.) k. 185, 1146, zeznania świadka M. J. k. 48-51, 1147, zeznania świadka K. J. (1) k. 91-92, umowa k. 61-63, 337, raport k. 64.

W dniu 22 czerwca 2015 roku oskarżona M. Z. (1) (poprzednio B.) zawarła w punkcie sprzedaży P. w C. przy ulicy (...) umowę nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych i zakup routera. W ramach tej umowy oskarżona otrzymała router marki H. (...) w cenie promocyjnej 1 złoty, zaś wartość rynkowa tego routera wynosiła 469 złotych. Oskarżona nie uiściła należności wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 205,91 złotych i umowa ta została rozwiązana 13 sierpnia 2015 roku. Łącznie swoim zachowaniem oskarżona spowodowała straty w kwocie 673,91 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. w W..

Dowód: częściowe wyjaśnienia oskarżonej M. Z. (1) (poprzednio B.) k. 99-100, 826, 1146, zeznania świadka W. B. k. 649-651, pismo pokrzywdzonego k. 321, umowa k. 322.

W dniu 21 czerwca 2015 roku oskarżony M. W. zawarł w punkcie sprzedaży P. w Ś. przy ulicy (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...) i zakup routera. W ramach tej umowy oskarżony otrzymał router marki H. (...) w cenie promocyjnej 1 złoty, zaś wartość rynkowa tego routera wynosiła 469 złotych. Oskarżony nie uiścił należności wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 388,01 złotych i umowa ta została rozwiązana. Łącznie swoim zachowaniem oskarżony spowodował straty w kwocie 856,01 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. w W..

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. W. k. 107-108, 887-888, 1146, zeznania świadka W. B. k. 649-651, pismo pokrzywdzonego k. 287, umowa k. 288.

W dniu 30 czerwca 2015 roku oskarżony M. W. zamówił za pośrednictwem sklepu internetowego (...) sp. z o.o. w W. usługi telekomunikacyjne. W tym samym dniu, w C., oskarżony podpisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...). Oskarżony nie uiścił należności wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 103,78 złotych i umowa ta została rozwiązana. Swoim zachowaniem oskarżony spowodował straty w kwocie 103,78 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. w W..

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. W. k. 107-108, 887-888, 1146, zeznania świadka W. B. k. 649-651, pismo pokrzywdzonego k. 287, umowa k. 296.

W dniu 1 kwietnia 2014 roku w C., za pośrednictwem procesu telesprzedaży, oskarżony M. W. zawarł z przedstawicielem O. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Oskarżony otrzymał kartę SIM w dniu 4 kwietnia 2014 roku. Oskarżony nie uiścił należności wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwocie 556,09 złotych i umowa ta została rozwiązana w dniu 7 sierpnia 2014 roku. Swoim zachowaniem oskarżony spowodował straty w kwocie 556,09 złotych na szkodę (...) S.A. w W.. Wierzytelność wynikająca z tej umowy została następnie sprzedana firmie (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s w W..

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. W. k. 107-108, 887-888, 1146, częściowo zeznania świadka M. M. (1) k. 663-665, 1185, umowa k. 347, 669-670, pismo O. k. 346.

W dniu 31 sierpnia 2007 roku w punkcie sprzedaży mieszczącym się w C. przy ulicy (...), oskarżony M. W. zawarł z przedstawicielem O. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W ramach tej umowy oskarżony otrzymał telefon marki N. (...) w promocyjnej cenie 1 złoty, zaś wartość rynkowa tego telefonu wynosiła 309 złotych. W ramach umowy oskarżony był zobowiązany do doładowywania konta aby utrzymać numer aktywnym na połączenia wychodzące. Oskarżony nie wywiązał się z tego obowiązku. Swoim zachowaniem oskarżony spowodował straty w kwocie 308 złotych na szkodę (...) S.A. w W.. Wierzytelność wynikająca z tej umowy została następnie sprzedana firmie P.R.E.S.C.O. (...) z/s w P..

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. W. k. 107-108, 887-888, 1146, częściowo zeznania świadka M. M. (1) k. 663-665, 1185, umowa k. 347-351, 671-673, pismo pokrzywdzonego k. 346.

W dniu 3 lipca 2015 roku oskarżony M. Z. (2) zawarł w sklepie (...) mieszczącym się w R. przy ulicy (...), z przedstawicielem banku (...) S.A. we W. umowę kredytową numer (...) na zakup w systemie ratalnym mebli. Kapitał kredytu wynosił 1091,30 złotych, zaś oskarżony zawierając umowę przedstawił stwierdzające nieprawdę, podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach z którego wynikało, że jest on zatrudniony w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K. na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego z dochodem 2000 złotych netto miesięcznie. Oskarżony nie podjął spłaty zaciągniętego zobowiązania. W dacie zawarcia umowy oskarżony był osobą bezrobotną, nie posiadał dochodów, pozostawał na utrzymaniu ojca.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. Z. (2) k. 866, zeznania świadka J. B. k. 700-701, umowa k. 443-449, 609-611, zaświadczenie k. 450, pismo pokrzywdzonego k. 697.

W dniu 7 lipca 2015 roku oskarżony M. Z. (3) zawarł w Agencji (...) w R. przy ulicy (...) umowę pożyczki numer (...) w kwocie 3.702,67 złotych. Oskarżony zawierając umowę przedstawił pracownikowi banku stwierdzające nieprawdę, podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach z którego wynikało, że jest on zatrudniony w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K. na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego z dochodem 2000 złotych netto miesięcznie. Oskarżony nie podjął spłaty zaciągniętego zobowiązania. W dacie zawarcia umowy oskarżony był osobą bezrobotną, nie posiadał dochodów, pozostawał na utrzymaniu ojca. W wyniku działania oskarżonego powstała strata w kwocie 3.702,67 złotych na szkodę (...) S.A. z/s w W..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. Z. (2) k. 866, zeznania świadka A. P. k. 718-721, 1147, zeznania świadka A. K. (2) k. 733-734, 1147-1148, umowa z załącznikami k. 708-709, 784-789, pismo pokrzywdzonego k. 706-707.

W dniu 11 czerwca 2015 roku w R. oskarżony M. Z. (2) zawarł z przedstawicielem firmy (...) umowę pożyczki gotówkowej numer (...). Podczas zawierania tej umowy oskarżony przedłożył przedstawicielowi firmy (...) stwierdzające nieprawdę, podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K.. Po podpisaniu umowy oskarżony otrzymał od przedstawiciela firmy (...) kwotę 800 złotych. Oskarżony nie podjął spłaty pożyczki, powodując stratę w kwocie 800 złotych na szkodę (...) S.A. z/s w W..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. Z. (2) k. 866, zeznania świadka M. B. k. 815, 1147, umowa k. 452.

Oskarżony M. Z. (2) był dotychczas karany,

Dowód: dane o karalności k. 1254-1255.

Oskarżony M. W. był karany. Wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z 30 stycznia 2009 roku, sygn. akt IV K 1671/08, oskarżony został skazany za przestępstwo z art. 278 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z 30 listopada 2011 roku, sygn. akt III K 528/11 w okresie 19 listopada 2008 roku oraz od 18 marca 2010 roku do 17 marca 2013 roku.

Dowód: dane o karalności k. 1250-1252, odpisy wyroków k. 582-583, 585.

Oskarżony T. G. był karany. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. akt IX K 799/10, oskarżony został skazany za przestępstwa z art. 310 § 2 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem od 19-03-2010 r. do 19-12-2012 r.

Dowód: dane o karalności k. 1237-1238, odpisy wyroków k. 587-599, 310, 1051-1055, informacja z NOE-SAD k.1049-1050.

Oskarżony P. Z. był karany.

Dowód: dane o karalności k. 1240.

Oskarżona M. Z. (1) (poprzednio B.) była karana.

Dowód: dane o karalności k. 1217.

Oskarżona M. Z. (1) (poprzednio B.) przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że wraz z P. Z. pracowała dorywczo w firmie (...) z/s w K., podczas sprzątania w siedzibie tej firmy weszli w posiadanie starych pieczętek firmy i postanowili je zabrać, następnie przy okazji zakupu lodówki dla siostry weszła w posiadanie dowodu osobistego na dane I. C., pewnego dnia w czerwcu zabrakło im pieniędzy na życie, poprosili znajomych by udostępni im mieszkanie i zaprosili do tego mieszkania przedstawiciela firmy (...). Oskarżona wskazała, że okazała temu przedstawicielowi dowód I. C. i umowę o pracę w firmie (...) z/s w K., którą sama dzień wcześniej stworzyła przy użyciu zabranych pieczętek, została jej udzielona pożyczka w kwocie 700 zł, której nigdy nie spłaciła. Oskarżona dodała, że od początku miała zamiar wyłudzić pożyczkę i jej nie spłacać. M. Z. (1) wyjaśniła także, że później poznali wraz z P. Z. T. G., powiedzieli mu o pieczętkach, oskarżona wypisała mu umowę o pracę i zaświadczenie o zarobkach, T. G. w swoim domu przyjął przedstawiciela firmy (...), wziął pożyczkę w kwocie 500 zł z czego 150 zł przekazał oskarżonej i P. Z., te same czynności powtórzyli z M. W.. Oskarżona dodała, że zawarła umowę z siecią P., ale ma zamiar ją spłacić, nie otrzymała jeszcze pierwszej faktury. Podczas kolejnego przesłuchania oskarżona wskazała, że telefon, który otrzymała do umowy z (...) sprzedała od razu, nie zapłaciła za korzystanie z usług, bo miała inne sprawy rodzinne na głowie. Przed Sądem oskarżona przyznała się do zarzutów i wyjaśniła, że dowód osobisty na dane I. C. znalazła na ulicy, przyznaje się, że wszystko wypisywała i podpisywała, wyraziła żal i stwierdziła, że od 2016 roku wiedzie wraz z P. Z. normalne życie.

Sąd nie oceniał wyjaśnień oskarżonej w części dotyczącej tego w jaki sposób weszła ona w posiadanie dokumentu w postaci dowodu osobistego na dane I. C., nie była to bowiem okoliczność doniosła z punktu widzenia niniejszego postępowania, bezspornym bowiem jest, że oskarżona posiadała ten dokument i posłużyła się nim zawierając umowę pożyczki.

W pozostałym zakresie Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonej jako wiarygodne były one bowiem spójne i logiczne oraz znajdowały potwierdzenie w uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonych P. Z., M. W. i T. G. oraz w zeznaniach świadka I. C., M. J., G. S., W. B. oraz w dokumentach w postaci umów pożyczek i umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Oskarżony P. Z. przyznał się do zarzucanych mu czynów, wyjaśnił, że wraz ze znajomym sprzątał piwnicę w firmie pana J. A. i wszedł w posiadanie pieczęci jego firmy, znajomy skontaktował go z T. G. i zaproponował mu wzięcie pożyczki w firmie (...), M. Z. (1) sporządziła dla T. G. umowę o pracę przy użyciu w/w pieczętek, T. G. podpisał umowę o pożyczkę w kwocie 500 zł z czego 150 złotych przekazał oskarżonemu, M. Z. (1) i znajomemu. Następnie M. W. widząc, jak łatwo pożyczkę otrzymał T. G., także chciał taką wziąć, M. Z. (1) także jemu wypisała umowę o pracę i zaświadczenie o zarobkach, M. dostał pożyczkę i przekazał oskarżonemu i M. Z. (1) kwotę 150 złotych. Oskarżony dodał, że T. G. i M. W. nie mieli zamiaru spłacać w/w pożyczek.

Następnie oskarżony wyjaśnił, że dokumenty, które jego brat M. Z. (2) złożył w banku zostały przez niego wypisane i podbite zabranymi wcześniej pieczętkami. Oskarżony wyraził żal. Podczas kolejnego przesłuchania, oskarżony przyznał się do stawianych mu zarzutów i wyjaśnił, że nie pamięta dokładnie okoliczności czynów, ale nie pracował nigdy w Zakładzie (...) w R. i nie miał zamiaru płacić rachunków za telefon, zaświadczenie wystawił mu znajomy w barze w R.. Odnośnie umów zawieranych z firmą (...) oskarżony wyjaśnił, że kojarzy, iż zamawiał przez Internet telefony wraz z kartami SIM, po podpisaniu umowy sprzedał telefony, nie miał zamiaru wywiązywać się z tych umów, potrzebował pieniędzy, nigdzie wtedy nie pracował. Odnośnie umowy z firmą (...) wskazał, że chciał wykorzystać usługi zanim zablokują mu kartę SIM. Dopiero niedawno zawarł umowę o telefon i regularnie płaci rachunki, wcześniej zawierał wiele umów i z żadnej nie miał zamiaru się wywiązać.

Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego P. Z. jako wiarygodne, były one nie tylko spójne, logiczne i konsekwentne ale także korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym w postaci wyjaśnień oskarżonych M. Z. (1), M. Z. (2), M. W. i T. G. oraz w zeznaniach świadka M. J., G. S., W. B., W. S. i M. M. (1) oraz w dokumentach w postaci umów pożyczek i umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wyjaśnienia te były także przekonujące z punktu widzenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bowiem oskarżony wskazał, że zarówno on jak i współoskarżeni w momencie zawierania umów objętych zarzutami byli osobami bezrobotnymi, nie posiadającymi dochodów, co uprawdopodobnia twierdzenie oskarżonego, że nie mieli zamiaru wywiązywać się z zaciąganych zobowiązań.

Oskarżony M. W. przyznał się do zarzucanych mu czynów, wyjaśnił, że faktycznie zaciągnął pożyczkę w firmie (...), informację o zatrudnieniu podał ustnie do wniosku, miał ciężką sytuację finansową, ale miał ochotę się zabawić, pojechać gdzieś nad wodę, a to kosztuje. Oskarżony wskazał, że nie widział zaświadczenia o zatrudnieniu, które miała wypisać M. Z. (1). Oskarżony wyjaśnił, że utrzymuje się z prac dorywczych, miał zamiar spłacić pożyczkę, nie wie nic o pożyczkach zaciąganych przez M. Z. (1) i P. Z.. Oskarżony dodał, że podpisał w dniach 21.06. i 27.06. dwie umowy w sieci P., do umów nie były dołączone telefony, do umowy podał adres noclegowni bo miał tam pobyt czasowy. Podczas kolejnego przesłuchania oskarżony przyznał się do wszystkich stawianych mu zarzutów i wyjaśnił, że dokonał tych oszustw, zawarł umowy i nie miał zamiaru się z nich wywiązać, telefony od razu sprzedawał do lombardów, miał ciężką sytuację finansową.

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd ocenił jako niewiarygodne tylko w części w jakiej wskazał on, że nie widział zaświadczenia o zatrudnieniu wypisanego przez M. Z. (1), a dane do wniosku podał ustnie, w tej części wyjaśnienia oskarżonego są bowiem sprzeczne z wiarygodnymi wyjaśnieniami M. Z. (1), która wskazała, że przekazała oskarżonemu M. W. takie zaświadczenie oraz z wiarygodnymi zeznaniami świadka M. J., który wskazał, że przedstawiciel firmy (...) podpisując umowę z oskarżonym zaznaczył w dokumentacji, że otrzymał od niego to zaświadczenie do wglądu. W pozostałym zakresie Sąd dał wiarę twierdzeniom oskarżonego, które znajdowały potwierdzenie w uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach M. Z. (1) i P. Z. oraz w wiarygodnych zeznaniach świadków M. J., W. B. i M. M. (1) oraz w dokumentach w postaci umów.

Oskarżony T. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśnił, że nawiązał kontakt z firmą (...) i w dniu 29 lipca 2015 roku wpłacił trzy raty w łącznej kwocie 63 złote, pożyczkę chce nadal spłacać. Oskarżony wskazał, że sfałszowane zaświadczenie wypisała przy nim kobieta o imieniu M., ona miała pieczętkę tej firmy. W zakresie w jakim oskarżony wskazywał na to, że chce spłacać pożyczkę jego wyjaśnienia nie były wiarygodne, pozostawały w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami P. Z., który stanowczo wskazał, że oskarżony T. G. nie

miał zamiar spłacać pożyczki, jednocześnie co należy podkreślić wpłacona przez oskarżonego kwota 63 zł stanowi jedynie niewielką część zobowiązania i wpłata nie została dokonana przez niego w terminie (wpłata została dokonana w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego)– takie zatem stanowisko oskarżonego Sąd uznał jedynie za przyjętą linię obrony zmierzającą do umniejszenia odpowiedzialności, albowiem oskarżony w chwili zawierania umowy nie zamierzał się z niej wywiązać zgodnie z jej postanowieniami. Dał Sąd wiarę pozostałym wyjaśnieniom oskarżonego T. G., ponieważ były one spójne, logiczne i konsekwentne oraz znajdowały potwierdzenie w uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach M. Z. (1), P. Z. oraz w wiarygodnych zeznaniach G. S., a także dokumentach w postaci umowy, zaświadczenia, pokwitowania wpłaty.

Oskarżony M. Z. (2) przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że około trzech tygodni przed zatrzymaniem wymyślił sobie, że weźmie sobie kredyt w banku, ponieważ potrzebował pieniądze na zakup motoru, wiedząc, że nie otrzyma kredytu bo nie jest zatrudniony poradził się brata P. Z., który wypełnił mu wniosek o pożyczkę gotówkową i kazał iść z tym do banku, na umowie widniały pieczętki z firmy w której miał być rzekomo zatrudniony, nie wie skąd brat je posiadał, złożył wniosek i ucieszył się, że dostanie pieniądze, nie spodziewał się konsekwencji, załuje tego co zrobił.

Podczas kolejnego przesłuchania oskarżony przyznał się do dokonania oszustwa na szkodę S. C. Bank przy zakupie meblościanki na raty, że usiłował wyłudzić kredyt w Euro Banku, wskazał, że za każdym razem korzystał z fałszywych zaświadczeń o zatrudnieniu w firmie (...), pieniądze wydał na różne rzeczy.

Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego jako wiarygodne, znajdowały one bowiem potwierdzenie w uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach P. Z. i zeznaniach świadków E. L., D. P., J. B., A. P. i M. B. oraz w dokumentach w postaci umów, pism pokrzywdzonych, zaświadczeniu, wniosku kredytowym i protokole zatrzymania.

Dał Sąd wiarę zeznaniom świadków G. S., M. J. i M. B., które były nie tylko spójne, logiczne i konsekwentne, ale także znajdowały potwierdzenie w umowach pożyczek oraz uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonych M. Z. (1), P. Z., M. Z. (2), M. W. i T. G..

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania świadków W. S., W. B., znajdowały one bowiem potwierdzenie w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych, pismach pokrzywdzonych oraz uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach P. Z., M. W. i M. Z. (1), nadto były spójne i logiczne.

Zeznania świadka M. M. (1) Sąd zakwestionował tylko w części w jakiej świadek wskazał, w odniesieniu do umowy podpisanej przez M. W. w dniu 31 sierpnia 2007 roku, że wartość szkody z tytułu różnicy w wartości aparatu telefonicznego wynosiła 398 złotych, bowiem jak wynika z pisma pokrzywdzonego (...) S.A. w W., wartość ta wynosiła 308 złotych. W pozostałej części zeznania świadka były spójne, logiczne i konsekwentne oraz znajdowały potwierdzenie w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz pismach pokrzywdzonego, a także uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonych M. Z. (1), M. W. i P. Z..

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadków Ł. Z., A. K. (1), które były nie tylko spójne i logiczne, ale także wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały oraz korespondowały z uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami oskarżonego M. Z. (2) i protokołami zatrzymań.

Dał Sąd wiarę zeznaniom świadków M. C., D. P. i E. L., które były spójne, logiczne i konsekwentne oraz znajdowały potwierdzenie w uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonych M. Z. (2) i P. Z., dokumentach w postaci wniosku kredytowego i zaświadczenia oraz w wiarygodnych zeznaniach A. K. (1) i Ł. Z..

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka I. B. (poprzednio C.), które były spójne, logiczne i konsekwentne oraz przekonujące z punktu widzenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, świadek wskazała bowiem, że tuż po utracie dowodu osobistego na dane I. C., wyszła za mąż, zmieniła nazwisko i nie zgłaszała kradzieży dowodu osobistego organom ścigania, co jest przekonujące bowiem świadek i tak musiała uzyskać nowy dokument tożsamości.

Dał Sąd wiarę zeznaniom świadka J. B., które znajdowały potwierdzenie w umowie kredytu, zaświadczeniu, umowie o pracę i piśmie pokrzywdzonego oraz były przekonujące z punktu widzenia wskazań wiedzy doświadczenia życiowego, świadek wskazał bowiem, że gdyby przedstawiciel banku wiedział, że oskarżony M. Z. (2) przedstawił fałszywe zaświadczenie o zarobkach, nie udzieliłby mu kredytu.

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania świadków A. K. (2) i A. P., które były spójne, logiczne i konsekwentne oraz korespondowały z umową pożyczki wraz z załącznikami i pismem pokrzywdzonego.

Dał Sąd wiarę zeznaniom świadków L. D., B. A. i J. A., które były spójne i logiczne oraz wzajemnie się potwierdzały oraz korespondowały z wiarygodnymi wyjaśnieniami oskarżonego P. Z. i oskarżonej M. Z. (1).

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania świadka M. P., które znajdowały potwierdzenie w uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach T. G. i częściowo P. Z.. Sąd nie oceniał zeznań świadka w części w jakiej świadek wskazywała, że P. Z. miał jej grozić, nie było to bowiem przedmiotem tego postępowania.

Dał Sąd wiarę zeznaniom K. J. (2), które były spójne i logiczne i znajdowały potwierdzenie w uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonej M. Z. (1).

Zeznania świadka P. W., K. S. nie wniosły nic istotnego do sprawy.

Zeznania świadków L. P., J. K., K. Ś., K. K., G. M. i M. N. nie dotyczyły zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Wydaną w toku postępowania opinię sądowo- psychiatryczną Sąd ocenił jako pełną, jasną i miarodajną, ponieważ spełnia ona wymogi wynikające z treści art. 200 kpk, a nadto sporządzona została w sposób rzetelny i fachowy, a zawarte w niej wnioski stanowią kompleksową i zrozumiałą odpowiedź na zasygnalizowane przez organy procesowe i Sąd problemy i postawione przez nie pytania.

Sąd ocenił jako wiarygodną również pozostałą zgromadzoną w aktach sprawy i ujawnioną w postępowaniu dokumentację, gdyż została ona sporządzona prawidłowo, przez uprawnione do tego podmioty, a nadto nie nosiła śladów mechanicznych uszkodzeń i nie była kwestionowana przez strony postępowania – z wyjątkiem umowy na nazwisko I. C., zaświadczeń o zatrudnieniu i umowy o pracę w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K. dotyczących oskarżonych, co do których niewątpliwym jest, że zostały podrobione.

W świetle zgromadzonego w sprawie i ocenionego jako wiarygodny materiału dowodowego nie ulega zatem wątpliwości, że swymi zachowaniami w okresie od 13 lipca 2015 roku do 16 lipca 2015 roku oskarżony P. Z. – działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – wyczerpał tak przedmiotowe, jak i podmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, zaś w dniach 12 czerwca 2015 roku i 14 czerwca 2015 roku każdorazowo wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 286 § 1 kk odpowiedzialności karnej w nim przewidzianej podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Niekorzystne rozporządzenie mieniem oznacza przy tym spowodowanie uszczerbku w istniejącym majątku pokrzywdzonego (damnum emergens) lub też umniejszenie jego przyszłych zysków (lucrum cessans). Zważywszy na treść art. 8 kk przestępstwo to może zostać popełnione jedynie umyślnie, przy czym z uwagi na to, że jest ono znamienne celem („w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”), jest to czyn zabroniony o charakterze kierunkowym, wobec czego w grę wchodzi tu jedynie zamiar bezpośredni. Jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, czynność sprawcza polegająca na wprowadzeniu w błąd albo wyzyskaniu błędu lub też niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oznacza przy tym podjęcie przez sprawcę określonych podstępnych zabiegów, prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości, przy czym

zachowanie sprawcy musi być jednocześnie świadomie nakierowane na określony cel, jakim jest osiągnięcie korzyści majątkowej (zob. wyrok SN z dnia 14 stycznia 2004 roku, sygn. akt IV KK 192/03). W myśl natomiast art. 297 § 1 kk odpowiedzialności karnej nim przewidzianej podlega ten, kto w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi – kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Penalizowana normą tego przepisu czynność sprawcza polega zatem na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia, przy czym jak wskazuje się w doktrynie „oświadczeniem pisemnym” jest każda wypowiedź ujęta w formę pisemną – sporządzona zarówno przez sprawcę, jak i przez inną osobę, zaś nierzetelny jest dokument lub oświadczenie pisemne, który zawiera informacje nieprawdziwe lub niepełne bądź ujęte w taki sposób, że może sugerować adresatowi stan rzeczy niezgodny z rzeczywistością. Zważywszy na treść art. 8 kk przestępstwo to może zostać popełnione jedynie umyślnie, przy czym z uwagi na to, że działanie sprawcy musi być znamienne celem („w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego...”) jest to czyn zabroniony o charakterze kierunkowym, wobec czego w grę wchodzi tu jedynie zamiar bezpośredni. Natomiast art. 270 § 1 kk penalizuje podrobienie lub przerobienie dokumentu w celu użycia go za autentyczny bądź też użycie takiego dokumentu jako autentycznego. W myśl art. 115 § 14 kk dokumentem jest bowiem każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym związane jest określone prawo albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne – a zatem niewątpliwie również zaświadczenie o zatrudnieniu. Jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie, przestępstwo to można popełnić jedynie umyślnie, przy czym w zakresie czynności sprawczej polegającej na użyciu podrobionego lub przerobionego dokumentu, sprawca może działać z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym.

Jak zaś wynika z materiałów sprawy, choć oskarżony wiedział, że M. Z. (2) jest bezrobotny i nie posiada żadnych dochodów, przekazał mu stwierdzające nieprawdę, podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K., które M. Z. (2) przedłożył do wniosku kredytowego celem uwiarygodnienia swojej zdolności kredytowej. Z uwagi zaś na to, że przedstawiciel (...) Bank S.A. we W. powziął wątpliwości co do prawdziwości tego zaświadczenia, oskarżony nie osiągnął zamierzonego celu bowiem wniosek kredytowy został negatywnie zweryfikowany. Oskarżony wprowadził przedstawiciela (...) Bank S.A. we W. w błąd co do okoliczności warunkujących udzielenie M. Z. (2) pożyczki. Bez wątplenia zachowanie oskarżonego było przy tym nakierowane na osiągnięcie korzyści majątkowej przez jego brata M. Z. (2). Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 115 § 4 kk korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogoś innego. Niewątpliwie oskarżony zdawał sobie sprawę z naganności i bezprawności swych działań i działał z przestępnym zamiarem oszustwa (art. 286 §1 kk) i jednocześnie wyłudzenia pożyczki na podstawie nieprawdziwego, podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach (art. 297 §1 kk) na co wskazują jednoznacznie jego wyjaśnienia, w których wprost, w sposób logiczny i jasny wskazał na wszelkie istotne okoliczności czynu, o których już wyżej była mowa.

Z materiałów sprawy wynika także, że w dniach 12 czerwca 2015 roku i 14 czerwca 2015 roku, oskarżony – działając każdorazowo wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, złożył wnioski o udzielenie pożyczek w firmie (...), do wniosków oskarżony przedłożył podrobione zaświadczenie zawierające nieprawdziwe dane dotyczące miejsca zatrudnienia i osiąganych dochodów pożyczkobiorcy, zaś po otrzymaniu pieniędzy dzielił się z innymi osobami korzyścią majątkową. Jak zatem można zasadnie wnioskować w oparciu o reguły logiki i zasady doświadczenia życiowego, oskarżony od początku nie miał zamiaru wywiązania się z zawartych z pokrzywdzonym umów pożyczek i wiedział, że osoby, których dane zostały wpisane we wnioskach kredytowych również nie mają zamiaru wywiązania się z zaciąganych zobowiązań, nadto wiedział, że informacje podawane we wnioskach dotyczące ich miejsca pracy i osiąganych dochodów są nieprawdziwe. Ponieważ oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem

takiej samej sposobności – za każdym razem posługiwał się podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu i wprowadzał w błąd przedstawicieli pokrzywdzonych, Sąd uznał, że działał on w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. Inkryminowane zachowania oskarżonego bez wątpienia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziły one w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonego, zaś oskarżony działał tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej mu korzyści majątkowej, a wyrządzona przez niego szkoda majątkowa w mieniu pokrzywdzonych nie była niska. Po stronie oskarżonego brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności ekskulpacyjnych, ponieważ nie znajdował się on wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa.

Swoim zachowaniem w okresie od 30 listopada 2002 roku do 20 lutego 2003 roku, oskarżony P. Z. wyczerpał przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, oskarżony zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wprowadził w błąd przedstawiciela (...) sp. z o.o. w W. (T- (...) S.A. w W.), co do zamiaru wywiązania się z zaciąganego zobowiązania i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2361,15zł. Oskarżony jak sam przyznał w swoich wyjaśnieniach od początku nie miał zamiaru regulowania rachunków wynikających z zawartej umowy. Ponieważ oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, Sąd zakwalifikował przypisany mu czyn z uwzględnieniem normy art. 12 kk. Inkryminowane zachowanie oskarżonego bez wątpienia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziło one w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonego, zaś oskarżony działał tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej mu korzyści majątkowej. Po stronie oskarżonego brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności ekskulpacyjnych, ponieważ nie znajdował się on wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa.

Swoim zachowaniem w okresie od 28 sierpnia 2011 roku do 29 listopada 2011 roku oraz od 26 lipca 2011 roku do 30 października 2011 roku, oskarżony P. Z. każdorazowo wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci otrzymania w promocyjnej cenie telefonu oraz usług telekomunikacyjnych, wprowadził w błąd przedstawicieli pokrzywdzonego co do zamiaru wywiązania się z zaciąganego zobowiązania i doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu telefonów w promocyjnych cenach oraz umożliwienie korzystania z usług telekomunikacyjnych. Również w tych przypadkach oskarżony działał umyślnie, chciał otrzymać telefony aby następnie je sprzedać, wiedział, że nie posiada stałych dochodów i nie jest w stanie wywiązać się z tych umów. Ponieważ oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, Sąd zakwalifikował przypisane mu czyny z uwzględnieniem normy art. 12 kk, mając zaś na uwadze, że działał także z wykorzystaniem takiej samej sposobności, Sąd uznał, że działał w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. Inkryminowane zachowania oskarżonego bez wątpienia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziły one w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonego, zaś oskarżony działał tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej mu korzyści majątkowej. Po stronie oskarżonego brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności ekskulpacyjnych, ponieważ nie znajdował się on wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa.

Swoim zachowaniem w okresie od 18 listopada 2008 roku do 25 stycznia 2009 roku oskarżony P. Z. wyczerpał przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, oskarżony zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wprowadził w błąd przedstawiciela (...) S.A. w W., co do zamiaru wywiązania się z zaciąganego zobowiązania i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 180 zł. Oskarżony jak sam przyznał w swoich wyjaśnieniach od początku nie miał zamiaru regulowania rachunków wynikających z zawartej umowy. Ponieważ oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, Sąd zakwalifikował przypisany mu czyn z uwzględnieniem normy art. 12 kk. Inkryminowane zachowanie oskarżonego bez wątpienia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziło one

w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonego, zaś oskarżony działał tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej mu korzyści majątkowej. Po stronie oskarżonego brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności ekskulpacyjnych, ponieważ nie znajdował się on wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa.

Swoim zachowaniem w okresie od 21 grudnia 2007 roku do 2 kwietnia 2008 roku oskarżony P. Z. wyczerpał przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, oskarżony zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wprowadził w błąd przedstawiciela (...) S.A. w W., co do zamiaru wywiązania się z zaciąganego zobowiązania i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1244,93 zł. Oskarżony jak sam przyznał w swoich wyjaśnieniach od początku nie miał zamiaru regulowania rachunków wynikających z zawartej umowy. Ponieważ oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, Sąd zakwalifikował przypisany mu czyn z uwzględnieniem normy art. 12 kk. Inkryminowane zachowanie oskarżonego bez wątpienia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziło one w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonego, zaś oskarżony działał tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej mu korzyści majątkowej. Po stronie oskarżonego brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności ekskulpacyjnych, ponieważ nie znajdował się on wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa.

Mając zatem na uwadze powyższe, kierując się dyrektywami wskazanymi w przepisach art. 53 § 1 i 2 kk, za przypisane mu przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk (pkt 1 wyroku) – których dopuścił się on w warunkach stypizowanego w art. 91 § 1 kk ciągu przestępstw – Sąd wymierzył oskarżonemu P. Z. jedną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz jedną karę 30 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk), za przypisane mu przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk (pkt 2 wyroku) Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 20 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk), za przypisane mu przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk (pkt 3 wyroku) – których także dopuścił się on w warunkach stypizowanego w art. 91 § 1 kk ciągu przestępstw – Sąd wymierzył oskarżonemu jedną karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz jedną karę 20 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk), za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk (pkt 4 wyroku) Sąd wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 20 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk), zaś za przypisane mu przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk (pkt 5 wyroku) Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 20 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk). Jako okoliczności obciążające Sąd poczytał przy tym oskarżonemu jego dotychczasową karalność oraz wielość popełnionych przez niego czynów zabronionych, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, natomiast jako okoliczności łagodzące fakt, że przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyraził żal. Wymierzone oskarżonemu kary nie przekraczają zatem stopnia jego winy oraz są sprawiedliwe i adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, realizując przy tym w wystarczającym stopniu ogólno- i szczególnieprewencyjne oraz wychowawcze cele ukarania. Zaznaczyć przy tym należy, iż z uwagi na rodzaj i wysokość wymierzonych oskarżonemu kar dla niego samego będą one przykładem konieczności poniesienia odpowiedzialności za własne działania oraz uświadomią mu wagę jego czynów i zmuszą go do przemyślenia i zrewidowania swojego dotychczasowego postępowania, zaś społeczeństwo otrzyma czytelny sygnał, że warto dochodzić sprawiedliwości, gdyż poważne przestępstwa spotykają się z właściwą karnoprawną reakcją. Orzeczone wobec oskarżonego kary grzywny mają wzmocnić wychowawczy charakter niniejszego orzeczenia oraz przekonać oskarżonego o nieopłacalności popełniania przestępstw.

Zważywszy na to, że powyższych czynów oskarżony P. Z. dopuścił się w warunkach zbiegu realnego, w myśl art. 91 § 2 kk Sąd zobligowany był do wymierzenia mu kary łącznej. W nauce prawa karnego i w orzecznictwie nie

budzi wątpliwości, że o wymiarze kary łącznej decyduje przede wszystkim związek pomiędzy pozostającymi w zbiegu czynami oraz potrzeby w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej – nie bierze się zaś pod uwagę tych okoliczności, które zostały uwzględnione przy orzekaniu kar jednostkowych, a w szczególności stopnia zawinienia z jego funkcją limitującą ani stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw (zob. np. P. Hofmański, S. Zabłocki, „Elementy metodyki pracy sędziego w sprawach karnych”, s. 526, teza 10 i 12, czy też P. Kardas w: A. Zoll /red./, „Komentarz do kk”, s. 1135-1136, t. I, wyd. II i przywołane tam orzecznictwo). Mając zatem na uwadze powyższe Sąd połączył wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, orzekając w ich miejsce karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 40 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych. Wymierzając te kary Sąd oparł się na zasadzie asperacji, gdyż przypisane mu jednostkowe czyny zabronione popełnione zostały częściowo w różnym czasie i na szkodę różnych pokrzywdzonych, wobec czego orzeczone za nie kary nie mogły ulec pełnej absorpcji. Ustalając wysokość dziennej stawki grzywny Sąd miał na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego, który obecnie pracuje i uzyskuje z tego tytułu dochód w kwocie ok 2000 złotych netto miesięcznie.

Jako że oskarżony był w niniejszej sprawie zatrzymany procesowo Sąd na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 1 lipca 2015 roku godziny 17:20 do 2 lipca 2015 roku godziny 15:30 oraz od 16 lipca 2015 roku godziny 21:10 do 17 lipca 2015 roku godziny 18:45, uznając ją za wykonaną w wymiarze 2 dni.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżony przypisanymi mu przestępstwami wyrządził szkodę w mieniu pokrzywdzonego, która nie została dotychczas naprawiona Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia części tej szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w W. kwot 145,65 zł oraz 166,66 zł. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 2 § 1 pkt 3 kpk jednym z podstawowych celów postępowania karnego jest uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego. Tym samym zapadłe w sprawie orzeczenie winno dążyć do jak najszerzego zadośćuczynienia uszczerbkowi poniesionemu przez pokrzywdzonego wskutek zaistniałego na jego szkodę przestępstwa – przynajmniej temu wymiernemu finansowo. Nadto zdaniem Sądu orzeczenie wobec oskarżonego środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 kk przyczyni się do pozytywnego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przekonując je o skuteczności i celowości dochodzenia swych racji przed Sądem.

W świetle zgromadzonego w sprawie i ocenionego jako wiarygodny materiału dowodowego nie ulega zatem wątpliwości, że swym zachowaniem w dniu 6 czerwca 2015 roku oskarżona M. Z. (1) (poprzednio B.) wyczerpała tak przedmiotowe, jak i podmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kki art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, zaś w dniach 12 czerwca 2015 roku i 14 czerwca 2015 roku – działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami - każdorazowo wyczerpała znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, nadto w okresie od 22 czerwca 2015 roku do 13 sierpnia 2015 roku oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 286 § 1 kk odpowiedzialności karnej w nim przewidzianej podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Niekorzystne rozporządzenie mieniem oznacza przy tym spowodowanie uszczerbku w istniejącym majątku pokrzywdzonego (damnum emergens) lub też umniejszenie jego przyszłych zysków (lucrum cessans). Zważywszy na treść art. 8 kk przestępstwo to może zostać popełnione jedynie umyślnie, przy czym z uwagi na to, że jest ono znamienne celem („w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”), jest to czyn zabroniony o charakterze kierunkowym, wobec czego w grę wchodzi tu jedynie zamiar bezpośredni. Jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, czynność sprawcza polegająca na wprowadzeniu w błąd albo wyzyskaniu błędu lub też niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oznacza przy tym podjęcie przez sprawcę określonych podstępnych zabiegów, prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości, przy czym zachowanie sprawcy musi być jednocześnie świadomie nakierowane na określony cel, jakim jest osiągnięcie korzyści majątkowej (zob. wyrok SN z dnia 14 stycznia 2004 roku, sygn. akt IV KK 192/03).

Natomiast art. 270 § 1 kk penalizuje podrobienie lub przerobienie dokumentu w celu użycia go za autentyczny bądź też użycie takiego dokumentu jako autentycznego. W myśl art. 115 § 14 kk dokumentem jest bowiem każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym związane jest określone prawo albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne – a zatem niewątpliwie również zaświadczenie o zatrudnieniu.

Zgodnie zaś z art. 275 § 1 kk odpowiedzialności nim przewidzianej podlega ten, kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradnie lub go przywłaszcza.

Jak zaś wynika z materiałów sprawy oskarżona M. Z. (1), w dniu 6 czerwca 2015 roku, posługując się dowodem tożsamości wystawionym na dane I. C., wprowadziła w błąd przedstawiciela (...) S.A. w W. co do tożsamości osoby zawierającej umowę oraz co do zamiaru wywiązania się z zaciąganego zobowiązania, a także w celu użycia jako autentyczną podrobiła tę umowę podpisując się na niej imieniem i nazwiskiem I. C., w konsekwencji oskarżona doprowadziła przedstawiciela pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego w kwocie 700 zł. W świetle wskazań doświadczenia życiowego niewątpliwym jest, że gdyby przedstawiciel pokrzywdzonego wiedział, że oskarżona posługuje się dowodem tożsamości innej osoby nie zawarłby z nią umowy pożyczki. Oskarżona działała umyślnie w zamiarze bezpośrednim, wiedziała, że posługuje się dowodem tożsamości innej osoby i chciała wprowadzić przedstawiciela pokrzywdzonego w błąd co do tożsamości osoby podpisującej umowę oraz chciała go doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i osiągnąć korzyść majątkową w postaci kwoty udzielonej jej pożyczki. W dniach 12 czerwca 2015 roku i 14 czerwca 2015 roku, oskarżona – działając każdorazowo wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, złożyła wnioski o udzielenie pożyczek w firmie (...), do wniosków oskarżona przedłożyła uprzednio podrobione zaświadczenia zawierające nieprawdziwe dane dotyczące miejsca zatrudnienia i osiąganych dochodów pożyczkobiorców, zaś po otrzymaniu pieniędzy dzieliła się z innymi osobami korzyścią majątkową. Jak zatem można zasadnie wnioskować w oparciu o reguły logiki i zasady doświadczenia życiowego, oskarżona od początku nie miała zamiaru wywiązania się z zawartych z pokrzywdzonym umów pożyczek i wiedziała, że osoby, których dane zostały wpisane we wnioskach kredytowych również nie mają takiego zamiaru, nadto wiedziała, że informacje podawane we wnioskach dotyczące ich miejsca pracy i osiąganych dochodów są nieprawdziwe. W okresie od 22 czerwca 2015 roku do 13 sierpnia 2015 roku oskarżona wprowadziła w błąd przedstawiciela (...) sp. z o.o. w W. co do zamiaru wywiązania się z zaciąganego zobowiązania i zawarła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i zakup routera, czym doprowadziła przedstawiciela pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, oskarżona działała w warunkach z art. 12 kk. Ponieważ oskarżona działała w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności – za każdym razem wprowadzała w błąd przedstawicieli pokrzywdzonych co do zamiaru wywiązania się z zaciąganego zobowiązania, Sąd uznał, że działała ona w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. Inkryminowane zachowania oskarżonej bez wątpienia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziły one w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonego, zaś oskarżona działała tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej jej korzyści majątkowej, a wyrządzona przez nią szkoda majątkowa w mieniu pokrzywdzonych nie była niska. Po stronie oskarżonej brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności ekskulpacyjnych, ponieważ nie znajdowała się ona wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej jej rozpoznanie znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jej wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa.

Mając zatem na uwadze powyższe, kierując się dyrektywami wskazanymi w przepisach art. 53 § 1 i 2 kk, za przypisane oskarżonej przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, których dopuściła się ona w warunkach stypizowanego w art. 91 § 1 kk ciągu przestępstw, Sąd wymierzył jej jedną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz jedną karę 30 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk). Jako okoliczności obciążające Sąd poczytał przy tym oskarżonej jej dotychczasową karalność oraz wielość i znaczną społeczną szkodliwość jej czynów, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, zaś jako okoliczność łagodzącą fakt, że przyznała się ona do popełnienia zarzucanych jej czynów. Wymierzone oskarżonej kary

nie przekraczają zatem stopnia jej winy, będąc przy tym sprawiedliwą i adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów sankcją za naruszenie przez nią obowiązującego porządku prawnego, realizując jednocześnie w wystarczającym stopniu ogólno- i szczególnoprewencyjne oraz wychowawcze cele ukarania. Społeczeństwo otrzyma bowiem czytelny sygnał, że poważne przestępstwa spotykają się z właściwą reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, zaś oskarżonej kary te uświadomią wagę jej czynów i konieczność poniesienia odpowiedzialności za własne działania oraz skłonią ją do przemyślenia i zrewidowania swojego dotychczasowego postępowania. Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny Sąd miał na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonej, jednocześnie orzeczonej kary grzywny ma przekonać oskarżoną o nieopłacalności popełniania przestępstw. Sąd orzekł wobec oskarżonej karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu bowiem oskarżona była już karana nadto wielość popełnionych przez oskarżoną przestępstw wskazuje na to, że oskarżona jest tzw. przestępcą niepoprawnym i dlatego konieczne jest oddziaływanie na oskarżoną w ramach kary pozbawienia wolności podlegającej wykonaniu.

Jako że oskarżona była w niniejszej sprawie zatrzymana procesowo Sąd na poczet orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 1 lipca 2015 roku godziny 16:40 do 2 lipca 2015 roku godziny 15:25, uznając ją za wykonaną w wymiarze 1 dnia.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżona przypisanymi jej przestępstwami wyrządziła szkodę w mieniu pokrzywdzonych, która nie została dotychczas naprawiona Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżoną do naprawienia tej szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w W. kwot 700 zł, 145,65 zł oraz 166,66 zł. Nadto Sąd zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. w W., poprzez zapłatę kwoty 673,91 zł. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 2 § 1 pkt 3 kpk jednym z podstawowych celów postępowania karnego jest uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego. Tym samym zapadłe w sprawie orzeczenie winno dążyć do jak najszerzego zadośćuczynienia uszczerbkowi poniesionemu przez pokrzywdzonego wskutek zaistniałego na jego szkodę przestępstwa – przynajmniej temu wymiernemu finansowo. Nadto zdaniem Sądu orzeczenie wobec oskarżonej środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 kk przyczyni się do pozytywnego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przekonując je o skuteczności i celowości dochodzenia swych racji przed Sądem.

W świetle zgromadzonego w sprawie i ocenionego jako wiarygodny materiału dowodowego nie ulega zatem wątpliwości, że swym zachowaniem w dniu 14 czerwca 2015 roku, oskarżony M. W. – działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – wyczerpał tak przedmiotowe, jak i podmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, zaś w dniach 21 czerwca 2015 roku i 30 czerwca 2015 roku każdorazowo wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

W dniu 14 czerwca 2015 roku oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wprowadził w błąd przedstawiciela firmy (...) S.A. w W. w ten sposób, że przedłożył mu uprzednio podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu, które stwierdzało nieprawdę w zakresie miejsca zatrudnienia oskarżonego i osiągniętych przez niego dochodów. W świetle wskazań doświadczenia życiowego niewątpliwym jest, że gdyby przedstawiciel pokrzywdzonego wiedział, że oskarżony nie pracuje i nie osiąga żadnych dochodów, a więc nie ma możliwości wywiązania się z zaciąganego zobowiązania, nie zawarłby z nim umowy pożyczki. Oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, wiedział, że posługuje się podrobionym dokumentem i chciał wprowadzić przedstawiciela pokrzywdzonego w błąd co do swoich możliwości finansowych i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania oraz chciał go doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i osiągnąć korzyść majątkową w postaci kwoty udzielonej mu pożyczki. W dniach 21 czerwca 2015 roku i 30 czerwca 2015 roku, oskarżony wprowadził w błąd przedstawiciela (...) sp. z o.o. w W. co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań i zawarł umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, czym doprowadził przedstawicieli pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Ponieważ oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności – za każdym razem wprowadzał w błąd przedstawicieli pokrzywdzonych co do zamiaru wywiązania się z zaciąganego zobowiązania, Sąd uznał, że działał on w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. Inkryminowane zachowania oskarżonego bez wątpienia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziły one w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonego, zaś oskarżony działał tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej mu korzyści majątkowej. Po stronie oskarżonego brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności

ekskulpacyjnych, ponieważ nie znajdował się on wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa. Ponieważ oskarżony czynów tych dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z 30 stycznia 2009 roku, sygn. akt IV K 1671/08, za przestępstwo z art. 278 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z 30 listopada 2011 roku, sygn. akt III K 528/11 w okresie 19 listopada 2008 roku oraz od 18 marca 2010 roku do 17 marca 2013 roku, Sąd zakwalifikował je z uwzględnieniem normy art. 64 § 1 kk.

Swoim zachowaniem w okresie od 1 kwietnia 2014 roku do 7 sierpnia 2014 roku, oskarżony M. W. wyczerpał przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, oskarżony zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wprowadził w błąd przedstawiciela (...) S.A. w W., co do zamiaru wywiązania się z zaciąganego zobowiązania i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 556,09 zł. Oskarżony jak sam przyznał w swoich wyjaśnieniach od początku nie miał zamiaru regulowania rachunków wynikających z zawartej umowy. Ponieważ oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, Sąd zakwalifikował przypisany mu czyn z uwzględnieniem normy art. 12 kk. Inkryminowane zachowanie oskarżonego bez wątplenia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziło one w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonego, zaś oskarżony działał tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej mu korzyści majątkowej. Po stronie oskarżonego brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności ekskulpacyjnych, ponieważ nie znajdował się on wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa. Również tego czynu oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk opisanego powyżej.

Swoim zachowaniem w dniu 31 sierpnia 2007 roku, oskarżony M. W. wyczerpał przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk, oskarżony zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wprowadził w błąd przedstawiciela (...) S.A. w W., co do zamiaru wywiązania się z zaciąganego zobowiązania i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 308 zł. Oskarżony jak sam przyznał w swoich wyjaśnieniach od początku nie miał zamiaru regulowania rachunków wynikających z zawartej umowy. Inkryminowane zachowanie oskarżonego bez wątplenia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziło one w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonego, zaś oskarżony działał tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej mu korzyści majątkowej. Po stronie oskarżonego brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności ekskulpacyjnych, ponieważ nie znajdował się on wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa.

Mając zatem na uwadze powyższe, kierując się dyrektywami wskazanymi w przepisach art. 53 § 1 i 2 kk, za przypisane mu przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (pkt 12 wyroku) – których dopuścił się on w warunkach stypizowanego w art. 91 § 1 kk ciągu przestępstw – Sąd wymierzył oskarżonemu M. W. jedną karę 1 roku pozbawienia wolności oraz jedną karę 30 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk), za przypisane mu przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (pkt 13 wyroku) Sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 20 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk), za przypisane mu przestępstwo z art. 286 § 1 kk (pkt 14 wyroku) Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 20 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk). Jako okoliczności obciążające Sąd poczytał przy tym oskarżonemu jego dotychczasową karalność i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk oraz wielość popełnionych przez niego czynów zabronionych, natomiast jako okoliczność

łagodzącą fakt, że przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wymierzone oskarżonemu kary nie przekraczają zatem stopnia jego winy oraz są sprawiedliwe i adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, realizując przy tym w wystarczającym stopniu ogólno- i szczególnoprewencyjne oraz wychowawcze cele ukarania. Zaznaczyć przy tym należy, iż z uwagi na rodzaj i wysokość wymierzonych oskarżonemu kar dla niego samego będą one przykładem konieczności poniesienia odpowiedzialności za własne działania oraz uświadomią mu wagę jego czynów i zmuszą go do przemyślenia i zrewidowania swojego dotychczasowego postępowania, zaś społeczeństwo otrzyma czytelny sygnał, że warto dochodzić sprawiedliwości, gdyż poważne przestępstwa spotykają się z właściwą karnoprawną reakcją. Orzeczone wobec oskarżonego kary grzywny mają przekonać go o nieopłacalności popełniania przestępstw.

Zważywszy na to, że powyższych czynów oskarżony M. W. dopuścił się w warunkach zbiegu realnego, w myśl art. 91 § 2 kk Sąd zobligowany był do wymierzenia mu kary łącznej. W nauce prawa karnego i w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że o wymiarze kary łącznej decyduje przede wszystkim związek pomiędzy pozostającymi w zbiegu czynami oraz potrzeby w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej – nie bierze się zaś pod uwagę tych okoliczności, które zostały uwzględnione przy orzekaniu kar jednostkowych, a w szczególności stopnia zawinienia z jego funkcją limitującą ani stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw (zob. np. P. Hofmański, S. Zabłocki, „Elementy metodyki pracy sędziego w sprawach karnych”, s. 526, teza 10 i 12, czy też P. Kardas w: A. Zoll /red./, „Komentarz do kk”, s. 1135-1136, t. I, wyd. II i przywołane tam orzecznictwo). Mając zatem na uwadze powyższe Sąd połączył wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, orzekając w ich miejsce karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 40 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych. Wymierzając te kary Sąd oparł się na zasadzie asperacji, gdyż przypisane mu jednostkowe czyny zabronione popełnione zostały częściowo w różnym czasie i na szkodę różnych pokrzywdzonych, wobec czego orzeczone za nie kary nie mogły ulec pełnej absorpcji. Ustalając wysokość dziennej stawki grzywny Sąd miał na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego.

Jako że oskarżony był w niniejszej sprawie zatrzymany procesowo Sąd na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 1 lipca 2015 roku godziny 17:20 do 2 lipca 2015 roku godziny 14:45, uznając ją za wykonaną w wymiarze 1 dnia.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżony przypisanymi mu przestępstwami wyrządził szkodę w mieniu pokrzywdzonych, która nie została dotychczas naprawiona Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia tej szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w W. kwot 166,68 zł, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwot 856,01 zł i 103,78 złotych. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 2 § 1 pkt 3 kpk jednym z podstawowych celów postępowania karnego jest uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego. Tym samym zapadłe w sprawie orzeczenie winno dążyć do jak najszerszego zadośćuczynienia uszczerbkowi poniesionemu przez pokrzywdzonego wskutek zaistniałego na jego szkodę przestępstwa – przynajmniej temu wymiernemu finansowo. Nadto zdaniem Sądu orzeczenie wobec oskarżonego środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 kk przyczyni się do pozytywnego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przekonując je o skuteczności i celowości dochodzenia swych racji przed Sądem.

W świetle zgromadzonego w sprawie i ocenionego jako wiarygodny materiału dowodowego nie ulega zatem wątpliwości, że swymi zachowaniami w okresie od 13 lipca 2015 roku do 16 lipca 2015 roku oskarżony M. Z. (2) – działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – wyczerpał tak przedmiotowe, jak i podmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, zaś w dniach 3 lipca 2015 roku i 7 lipca 2015 roku, każdorazowo wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, natomiast w dniu 11 czerwca 2015 roku swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Jak wynika bowiem z materiałów sprawy, oskarżony M. Z. (2) będąc osobą bezrobotną i nie posiadającą żadnych dochodów, celem uwiarygodnienia swojej zdolności kredytowej, przedłożył przedstawicielom pokrzywdzonych (...) Bank S.A. we W., (...) S.A. we (...) S.A. w W., sporządzone przez inną osobę, stwierdzające nieprawdę, podrobione

zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie Biuro (...) sp. z o.o. z/s w K., czym wprowadził tych przedstawicieli w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciąganych zobowiązań. W świetle zasad doświadczenia życiowego nie ulega zaś wątpliwości, że gdyby przedstawiciele pokrzywdzonych, którzy rozpatrywali jego wnioski kredytowe (pożyczkowe), wiedzieli, że w rzeczywistości jest on osobą bezrobotną i nie osiąga stałych dochodów, to nie podjęliby pozytywnych decyzji o przyznaniu mu wsparcia finansowego. Tym samym oskarżony wprowadził przedstawicieli pokrzywdzonych w błąd co do okoliczności warunkujących udzielenie mu wsparcia finansowego. Przy czym z uwagi na to, że przedstawiciel (...) Bank S.A. we W. powziął wątpliwości co do możliwości wywiązania się przez oskarżonego ze zobowiązania, oskarżony nie osiągnął zamierzonego celu bowiem wniosek kredytowy został negatywnie zweryfikowany. Bez wątplenia zachowanie oskarżonego każdorazowo było przy tym nakierowane na osiągnięcie korzyści majątkowej, oskarżony zdawał sobie sprawę z naganności i bezprawności swych działań i działał z przestępnym zamiarem oszustwa (art. 286 §1 kk) i jednocześnie wyłudzenia pożyczki na podstawie nieprawdziwego, podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach (art. 297 §1 kk) na co wskazują jednoznacznie jego wyjaśnienia, w których wprost, w sposób logiczny i jasny wskazał na wszelkie istotne okoliczności czynów, o których już wyżej była mowa m.in. wskazał, że wiedział, iż nie otrzyma kredytu ponieważ nie pracuje i z tego powodu poprosił brata o pomoc.

Z materiałów sprawy wynika także, że w 11 czerwca 2015 roku, oskarżony, złożył wniosek o udzielenie pożyczki w firmie (...), do wniosku tego oskarżony także przedłożył podrobione zaświadczenie zawierające nieprawdziwe dane dotyczące miejsca zatrudnienia i osiąganych dochodów, zaś po otrzymaniu pożyczki nie podjął jej spłaty. Jak zatem można zasadnie wnioskować w oparciu o reguły logiki i zasady doświadczenia życiowego, oskarżony od początku nie miał zamiaru wywiązania się z zawartej z pokrzywdzonym umowy pożyczki.

Ponieważ oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności – za każdym razem posługiwał się podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu i wprowadzał w błąd przedstawicieli pokrzywdzonych co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązań, Sąd uznał, że działał on w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. Inkryminowane zachowania oskarżonego bez wątpienia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziły one w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonych, zaś oskarżony działał tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej mu korzyści majątkowej, a wyrządzona przez niego szkoda majątkowa w mieniu pokrzywdzonych była wysoka. Po stronie oskarżonego brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności eksculpacyjnych, ponieważ nie znajdował się on wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa.

Mając zatem na uwadze powyższe, kierując się dyrektywami wskazanymi w przepisach art. 53 § 1 i 2 kk, za przypisane oskarżonemu M. Z. (2) przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, których dopuścił się on w warunkach stypizowanego w art. 91 § 1 kk ciągu przestępstw, Sąd wymierzył mu jedną karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz jedną karę 30 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk). Jako okoliczności obciążające Sąd poczytał przy tym oskarżonemu jego dotychczasową karalność oraz wielość czynów i znaczną społeczną szkodliwość czynów, zaś jako okoliczność łagodzącą fakt, że przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wymierzone oskarżonemu kary nie przekraczają zatem stopnia jego winy, będąc przy tym sprawiedliwą i adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów sankcją za naruszenie przez niego obowiązującego porządku prawnego, realizując jednocześnie w wystarczającym stopniu ogólnoprewencyjne oraz wychowawcze cele ukarania. Społeczeństwo otrzyma bowiem czytelny sygnał, że poważne przestępstwa spotykają się z właściwą reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, zaś oskarżonemu kary te uświadomią wagę jego czynów i konieczność poniesienia odpowiedzialności za własne działania oraz skłonią go do przemyślenia i zrewidowania swojego dotychczasowego postępowania. Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny Sąd miał na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego.

Jako że oskarżony był w niniejszej sprawie zatrzymany procesowo Sąd na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 16 lipca 2015 roku godziny 15:10 do 17 lipca 2015 roku godziny 19:30, uznając ją za wykonaną w wymiarze 2 dni.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżony przypisanymi mu przestępstwami wyrządził szkodę w mieniu pokrzywdzonych, która nie została dotychczas naprawiona Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia tej szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. we W. kwoty 1091,30 złotych, na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 3702,67 złotych, zaś na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 800 złotych. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 2 § 1 pkt 3 kpk jednym z podstawowych celów postępowania karnego jest uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego. Tym samym zapadłe w sprawie orzeczenie winno dążyć do jak najszerszego zadośćuczynienia uszczerbkowi poniesionemu przez pokrzywdzonego wskutek zaistniałego na jego szkodę przestępstwa – przynajmniej temu wymiernemu finansowo. Nadto zdaniem Sądu orzeczenie wobec oskarżonego środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 kk przyczyni się do pozytywnego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przekonując je o skuteczności i celowości dochodzenia swych racji przed Sądem.

Swoim zachowaniem w dniu 12 czerwca 2015 roku oskarżony T. G. – działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk. Oskarżony złożył wniosek o udzielenie mu pożyczki gotówkowej, przedkładając do niego uprzednio podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu, czym wprowadził przedstawiciela pokrzywdzonego (...) S.A. w W. w błąd co zamiarowi i możliwości wywiązania się z zaciąganego zobowiązania i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez udzielenie oskarżonemu pożyczki. Jak zatem można zasadnie wnioskować w oparciu o reguły logiki i zasady doświadczenia życiowego, oskarżony od początku nie miał zamiaru wywiązania się z zawartej z pokrzywdzonym umowy pożyczki i wiedział, że dane które podał we wniosku kredytowym są nieprawdziwe i w związku z czym nie miał on nawet możliwości wywiązania się z zaciąganego zobowiązania. Inkryminowane zachowanie oskarżonego bez wątpienia cechowała przy tym znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ godziło one w tak istotne dobra prawne, jak własność i inne prawa majątkowe pokrzywdzonego, zaś oskarżony działał tylko i wyłącznie w celu uzyskania nienależnej mu korzyści majątkowej. Po stronie oskarżonego brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności ekskulpacyjnych, ponieważ nie znajdował się on wówczas w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego jego wina w tym zakresie, pojmowana w doktrynie jako osobista zarzucalność czynu, jest niewątpliwa.

Ponieważ oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. akt IX K 799/10 za przestępstwa z art. 310 § 2 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem od 19-03-2010 r. do 19-12-2012 r., Sąd zakwalifikował jego zachowanie z uwzględnieniem art. 64 § 1 kk.

Mając zatem na uwadze powyższe, kierując się dyrektywami wskazanymi w przepisach art. 53 § 1 i 2 kk, za przypisane oskarżonemu T. G. przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk, Sąd wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę 30 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 złotych (art. 33 § 2 kk). Jako okoliczności obciążające Sąd poczytał przy tym oskarżonemu jego dotychczasową karalność, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk oraz znaczną społeczną szkodliwość jego czynu, zaś jako okoliczność łagodzącą fakt, że przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wymierzone oskarżonemu kary nie przekraczają zatem stopnia jego winy, będąc przy tym sprawiedliwą i adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu sankcją za naruszenie przez niego obowiązującego porządku prawnego, realizując jednocześnie w wystarczającym stopniu ogólno- i szczególnoprewencyjne oraz wychowawcze cele ukarania. Społeczeństwo otrzyma bowiem czytelny sygnał, że poważne przestępstwa spotykają się z właściwą reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, zaś oskarżonemu kary te uświadomią wagę jego czynu i konieczność poniesienia odpowiedzialności za własne działania oraz skłonią go do przemyślenia i zrewidowania swojego dotychczasowego postępowania. Orzeczone wobec oskarżonego kara grzywny

ma przekonać oskarżonego o nieopłacalności popełniania przestępstw, ustalona wysokość jednej stawki dziennej nie przekracza możliwości zarobkowych oskarżonego. Orzeczono wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu, ponieważ prognoza kryminologiczna względem niego jest bez wątpienia niekorzystna. T. G. był bowiem dotychczas karany, nadto działał w warunkach powrotu do przestępstwa określonego art. 64 § 1 kk. Bez wątpienia oskarżony jest zatem tzw. przestępcą niepoprawnym i dlatego konieczne jest oddziaływanie na niego w warunkach zakładu karnego.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżony przypisanym mu przestępstwem wyrządził szkodę w mieniu pokrzywdzonego, która nie została dotychczas naprawiona Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia tej szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 145,70 zł. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 2 § 1 pkt 3 kpk jednym z podstawowych celów postępowania karnego jest uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego. Tym samym zapadłe w sprawie orzeczenie winno dążyć do jak najszerszego zadośćuczynienia uszczerbkowi poniesionemu przez pokrzywdzonego wskutek zaistniałego na jego szkodę przestępstwa – przynajmniej temu wymiernemu finansowo. Nadto zdaniem Sądu orzeczenie wobec oskarżonego środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 kk przyczyni się do pozytywnego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przekonując je o skuteczności i celowości dochodzenia swych racji przed Sądem.

Sąd orzekał wobec oskarżonych na podstawie przepisów obecnie obowiązujących uwzględniających zmiany wprowadzone ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) obowiązujących od 1 lipca 2015 r. albowiem mając na uwadze okoliczności niniejszego postępowania, konieczność orzeczenia wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności podlegających wykonaniu ustawa obowiązująca poprzednio nie była dla oskarżonych względniejsza, obowiązująca obecnie ustawa pozwalała na zastosowanie w szerszym zakresie art. 91 § 1 kk.

Na podstawie art. 44 § 2 kk Sąd orzekł przepadek przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa w postaci: - umowy o pracę na nazwisko T. G. (opisanej w protokole przeszukania k. 14 akt, znajdującej się w załączniku do akt oznaczonej kartą 15), - pieczętki o treści: „Biuro (...)...” (opisanej w protokole przeszukania na karcie 18 akt), - pieczętki o treści: „V-ce Prezes A. B.” (opisanej w protokole przeszukania na karcie 18 akt), - druku (...) z danymi M. W. (opisanego w protokole przeszukania na karcie 18 akt), - umowy o pracę na nazwisko M. Z. (2) (opisanej w protokole przeszukania osoby na karcie 386 akt, znajdującej się w załączniku do akt, oznaczonej k. 387), - zaświadczenia o zatrudnieniu na nazwisko M. Z. (2) (opisanego w protokole przeszukania osoby na karcie 386 akt, znajdującego się w załączniku do akt, oznaczonego kartą 388), - zaświadczenia o zatrudnieniu na nazwisko M. Z. (2) (karta 473 akt), - umowy pożyczki na nazwisko I. C. znajdującej się w załączniku do akt oznaczonej kartą 337, - zaświadczenia o zatrudnieniu na nazwisko T. G. znajdującego się w załączniku do akt, oznaczonego kartą 335.

Mając na uwadze sytuację finansową oskarżonych, Sąd zasądził od każdego z nich na rzecz Skarbu Państwa częściowo wydatki w kwocie po 38 złotych oraz częściowo opłatę w kwocie po 100 złotych.